

Diamanten bruiloft

16 juni 1945- 2005

Lucie Donks

Cent Caers

Ginderbroek 24

Lucie en Cent vieren op 16 juni hun diamanten bruiloft.

Ze wonen al twintig jaar in het Hooghuis aan het Pleintje van Ginderbroek.

Het Hooghuis is volgens de ankers van de voorgevel in 1617 gebouwd en we mogen dus zeggen dat het de oudste woning van Mol en omstreken is. Het trotseerde dus bijna vier eeuwen de tand des tijds.

De woning heeft zijn naam te danken aan het feit dat het op een heuvelrug is gebouwd.

En wie heeft in godsnaam zo'n trotse woning gebouwd en dat nog wel in een arme arbeiderswijk wat Ginderbroek toen was. Alle ramen en gebinten waren van eik, wat uitzonderlijk was. De twee open haarden stonden tegen de buitenmuren, ook iets enigs, en ze waren daarbij groter dan die van het Hooghuis uit Tessenderlo dat nu in Bokrijk staat. De zoldering met zijn ankerbalken, de muurijzers, de cijfers van het bouwjaar dat met bakstenen in de voorgevel was gevormd, het gemetselde booggewelf in de kelder ... ja, het is net of er een woning in Ginderbroek moest gebouwd worden dat vier eeuwen en langer moest standhouden.

In de Kamer van Heemkunde zijn de specialisten van de oude notaris-boeken, het niet eens wie de eerste eigenaars waren.

Het wriemelt in het hart van Cent dat ze er niet uitgeraken. En Lucie droomt nog steeds om van de eerste bewoners een beeld te krijgen en wat ze voor hun beroep deden.

Lucie en Cent kochten in 1978 die woning van de familie van ijzerkoopman Borms. Ze was helemaal vervallen. Vier jaar lang reed Cent om zes uur 's avonds rechtstreeks van zijn werk bij schrijnwerker Jan Wouters in Ginderbroek naar het Hooghuis op 't Pleintje. Elke werkdag en ook de hele zaterdag was hij daar tot half elf 's avonds. Lucie bracht dan het eten en ze hielp

zelf ook mee aan het opknappen van de woning. Ze hadden kosten noch moeite gespaard om de woning zo getrouw mogelijk te restaureren. Ze hebben van het Hooghuis aan het Pleintje van Ginderbroek een juweeltje gemaakt.

In 1983 verhuisden ze vanuit Achterbos naar het Hooghuis, en sindsdien zijn ze echte Ginderbroekenaars geworden.

De binneninrichting van het Kersthuis en de kerstbeelden mogen bij hen op de zoldering van het magazijn in bewaring gelaten worden.

Enkele jaren geleden vroegen we voor het wijkblaadje limericks. Zij verzonnen samen de leukste invallen en waren de ijverigste poëten van de wijk. We herhalen nog eens er eentje van.

*In de Martelarenstraat aan het Muneskapelleke
Had ik een afspraak met een mademoiselleke.
Maar ze was veel te laat.
Ge weet hoe het dan gaat.
Nu vrij ik al een tijdje met een Angelleke.*

Lucie en Cent zijn beiden geboren in 1926 en naderen hun tachtigste verjaardag. Ze komen uit een tijd dat er nog echte winters en zomers waren, dat de kinderen in klompen naar school liepen, dat ze de angst van de Tweede Wereldoorlog hebben beleefd, dat ze als buurjongen en meisje mekaar al lang kenden en ook trouwden, dat geloven en naar de kerk gaan nog vanzelfsprekend was, dat in de schrijnwerkerij en in het huishouden alles handenarbeid was, dat het geld niet op hun rug groeide. Toen ze getrouwd waren hebben ze maanden moeten sparen om een wasmachine te kunnen kopen. Het was toen niet zo'n mooie tijd, maar de mensen waren gelukkiger dan nu: ze waren content.

Wat is er sinds hun gouden bruiloft in hun leven veranderd? Eigenlijk niet zo veel. Wel hebben ze ondertussen al tien kleinkinderen in plaats van zeven en ook al twee achterkleinkinderen.

Lucie is nog jong van hart en lijf. Ze schuwt geen manswerk, wat ze eigenlijk nooit heeft gedaan. Ze vernist nog, ze helpt in de tuin, zij rijdt met de auto, zij reclameert als een auto voor hun garage staat, ze ... ze doet nog alles. En Cent laat haar maar begaan.

Een jaar na hun gouden bruiloft zei Cent tegen Lucie: "Alles kraakt bij mij, ik denk dat ik alle mankementen heb die er zijn. Geloof me, alleen mijn hart werkt nog prima". Dat had hij juist niet mogen zeggen, want alles bleef werken, maar op een zaterdag begaf zijn hart het. Hij moest in allerijl naar de spoedafdeling. Gelukkig klopt het nu al jaren weer normaal.

"Alleen mijn rug en mijn knie, werken me nog altijd tegen", zegt Cent. En terzelfder tijd neemt hij ons mee naar zijn schrijnwerkerij, waar hij een grote linnenkist met gebogen deksel pas heeft afgewerkt.

"Ja, het is mijn tweede al. Ge weet hoe kinderen zijn, ze vragen maar". Hij lokt ons verder mee naar zijn tuin. De hele tuin, en geen kleintje, ligt er al omgegraven bij.

"Lucie heeft elke voor afgestoken en ik heb ze omgespit", is zijn commentaar. We gaan verder naar zijn serre. De salade en de kolen en de tomaten staan er al zo fleurig bij dat ik hoop dat die van mij binnen twee maanden ook zo groot zullen zijn. "Ja, Cent!?" en meer kan ik eigenlijk niet uitbrengen.

Wat ik er eerlijkheidshalve er wel moet bijzeggen: naast de zaag-machine in zijn atelier stond een stoel, bij het omgespitte land stond ook een stoel en in zijn serre stonden er zelfs twee.

"Je mag het niet schrijven," zegt Lucie, "maar hier houden we na de middag onze rustpauze." Twee oudjes, achter het glas,

beschermd tegen de zon, samen naast elkaar, zonder radio, keuvelend over alles en nog wat: Lucie, het is om jaloers op te zijn.

We wensen de jubilarissen, de kinderen, de kleinkinderen, de achter-kleinkinderen en de familie een gezellig feest toe. We hopen dat Lucie en Cent nog vele jaren in het Hooghuis, toch een levenswerk, samen kunnen blijven wonen.

De jubilarissen met hun kinderen Hilda, Frans, Maria, Ann, André en Greet